

faa meget mindre betragtet det som vor Opgave paa ny at komme ind paa disse saaledes tilrettelagte Dele af Lovforslaget, som vi ikke gerne vilde bringe ny Spørgsmaal frem, der kunde foranledige en Forsinkelset af denne Sag, som jo allerede længe nu har ventet paa sin Løsning, og som har en ikke ringe Betydning, nemlig Landsvageanstaltnes Ordning, idet der ved Tilfælde, og uden at vi kunne sige, naar det kan ske, kan indtræde Situationer, som ville være meget uheldige for de aandsvage, dersom ikke en Ordning som denne eller en lignende finder Sted. Vi have væsentlig indskrænket os til at undersøge de to Punkter, hvorefter der i Aarenes Løb — thi Behandlingen af denne Sag har jo allerede trukket ud gennem flere Aar — har vist sig Uenighed mellem Folketinget og Landstinget, hvilket sidste Tings Standpunkt ogsaa er Regeringens, undersøge, hvor vidt der ikke maatte kunne findes en Løsning, der bragte disse to Stridspunkter saaledes ud af Verden, at de ikke længere fremtræde som en Hindring for Sagens Afslutning. De to Punkter ere, som det allerede blev fremhævet ved første Behandling af Sagen, dels en Bestemmelse, som findes i Forslagets § 2, saaledes som den blev vedtagen i det andet Ting, og dels en Bestemmelse, som findes i § 4, ligeledes vedtagen af det andet Ting. Begge disse Bestemmelser har Folketinget gentagne Gange sat ind i Loven, medens Landstinget ligesaa ofte har udstemt dem. Paa disse Spørgsmaal staar altsaa Sagen, og Opgaven har for os været at prøve, om det ikke var muligt at finde en Løsning af disse to Punkter, som kunde medføre, at Tingene enedes.

Det første Punkt, det som altsaa findes i § 2, angaar den Revisionsbestemmelse, som Folketinget har indsat, nemlig at en Revision skal foretages af to Revisorer, en valgt af hver af Rigsdagens Afdelinger. Forholdet er nu det, at med Hensyn til de to bestaaende Anstalter foretages der en kritisk Revision, som foranstaltet af Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet i Henhold til en Bestemmelse, som er truffen ved en Anmærkning paa Finansloven. Folketingets Affattelse af den paagældende Bestemmelse i Forslaget gaar ud paa at forandre den

bestaaende Tilstand paa den Maade, at den kritiske Revision, i Stedet for som hidtil at foranstaltet af Ministeren, henlægges under Revisorer, der vælges en af hver af Rigsdagens Afdelinger, altsaa i Virkeligheden tages fra Ministeren og henlægges under Rigsdagen. Det er denne Ordning, som Landstinget ikke har kunnet gaa med til, og som Udvalgets Flertal fremdeles heller ikke tror, at det bør gaa med til, og det væsentligt af den Grund, at den Revision, der er Tale om, efter sin egen Natur er en under Administrationen hørende, og at det vilde være stridende mod de rigtige Grundtænkninger for Afgrænsningen af de forskellige Statsmagter, om man vilde tage den saa at sige bort fra Administrationen og henlægge den under Rigsdagen, der vel ogsaa har en Revisionsvirksomhed, men en Virksomhed, som er udtømt ved Statsrevisionen. Naar vi nu lige overfor modstaaende Anskuelser paa dette Punkt skulde undersøge, om en Løsning var tænkelig, der kunde forene de forskellige Anskuelser, saa var det naturlige Spørgsmaal dette: Hvad er den egentlige Hensigt med Bestemmelsen, saaledes som den er indsat af Folketinget? Og der har da Udvalgets Flertal kunnet sige sig selv, at Hensigten egentlig ikke kunde være eller var den at tage Revisionen fra Administrationen, men at Hensigten var at skaffe Rigsdagen en Indflydelse ved en finansiel Kontrol med disse Anstalter, som jo i væsentlig Grad bæres af Statsmidler. De ere vel og ville ogsaa efter Lovforslaget, hvis det bliver til Lov, være selvejende Institutioner, men det kan jo ikke skjules, at en meget stor Del, ja den største Del af i alt Jalv den ene af disse Anstalters Midler, fremkommer ved den Betaling, der af Staten, til Dels ogsaa af Kommunen, gives for de aandsvages Optagelse paa Anstalterne, og det er jo en ikke ubetydelig Sum, der saaledes aarlig af Statsmidlerne bevilges paa Finansloven til at kunne anbringe de aandsvage paa Anstalterne. Mod den Tanke, at Rigsdagen kunde have Joje til at ønske en finansiel Kontrol med Anstalterne, som saaledes for en væsentlig Del bæres af Statsmidler, finder Udvalgets Flertal, at der i og for sig ikke kan være noget at indvende, og det saa meget mindre, som en saadan finan-